

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Vltimum argumentum principale ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

SUBSECTIO IV.

Vltimum argumentum principale ponitur.

⁴⁶ Si eadem partes, quæ sunt in hoc vniuerso, non seruirent ordinem, quem inter se servant, sed inordinatæ essent, sanè vniuersum hoc non esset adeo perfectum, ac modo est: ergo ex ordine partium, qui est quædam relatio aliqua perfectio ei accrescit, sed non posset accrescere talis perfectio, nisi ordo ipse, seu relatio in se formalem perfectionem contineret, quia nihil tribuit perfectionem, nisi quod perfectio est; sed ordo, qui datur inter partes vniuersi reddit vniuersum perfectum: ergo relatio, seu ordo perfectio est formaliter.

⁴⁷ Vergetur: quia siue perfectio sit convenientia, siue amabilitas, aut appetibilitas, relatio, seu ordo dicit convenientiam ad fundamentum, & dicit per se appetibilitatem, & amabilitatem: ergo relatio seu ordo dicit convenientiam. Antecedens quoad secundam partem probatur: quia conueniens est vniuerso habere ordinem, & relationem inter suas partes, ex quo mira pulchritudo, & venustas resultat in illo: ergo talis ordo, seu relatio dicit convenientiam respectu vniuersi. Deinde relatio, vt relatio v. g. creaturæ ad Creatorem indicat dependentiam, connexionem seu indigentiam; nam cum relatio sit quoddam genus connexionis, sine dubio exprimit quædam habet entitas creata cum suo Creatore; sed exprimeret hoc, aut indicare conueniens est maxime: ergo relatio dicit convenientiam respectu subiecti: ex quo sequitur quod talis relatio sit amabilis, & per se exceptibilis, quia vt ex illo axiomate patet; bonum autem amabile, vnicuique autem proprium, id est, id quod sibi est conueniens, est sibi ipsi amabile, tanto enim amabilior est res, quanto conuenientior: ergo si relatio est conueniens, amabilis est: vnde relatio maternitatis diuinæ quia conueniens erat maxime, maxime amabilis erat Virgini, & de facto amatur; sicut v. g. relatio, quæ in iusto resultat filij adoptivi respectu Dei, sine dubio amabilis est iusto, quia maxime conueniens est ipsi.

⁴⁸ Præterea, quia Deus qui in suis operibus perfectissimus est, vt bonum illorum operum appetit ordinem, ac proinde perfectissimo ordine operatur omnia, quod indicatur illis verbis, omnia in pondere, numero, & mensura operatus est Dominus, illa particula, numero, ordinem indicari aiunt Aug. Ambros. Nazianz. & Hieronym. &c. imo vt inferni mala describantur, solet ab Ecclesiâ dici, vbi sempiternus horror inhabitat, id est confusio sine ordine, vt explicat Chrysostomus, quod amplius vrget quæstio illa inter Theologos, & Philosophos agitata, in qua resoluitur hoc mundo quoad ordinem non posse alium perfectionem produci, quoad res autem, ex quibus componitur, sine dubio posset: ergo ordo, & relatio, à quibus tantam vniuersus accipit perfectionem sunt perfectiones formaliter, quia sunt participationes infinitæ bonitatis, & perfectionis, à qua non nisi id, quod perfectionem dicit participatur, quia eo modo participatur aliquid ab alio. quo illud aliud est participabile, & id participatur, quod continetur in participabili; sed Deus vt participabilis hoc est, vt omnipotens est omne bonum, & bonitas per essentiam & essentialiter per-

R. P. Ioseph. de Penafiel Theol. Schol. Tom. I.

fectissimus: ergo quod creaturæ participant ab eo est bonitas, & perfectio; sed relatio quatenus relatio, & quatenus distinguitur ab omni absoluto est ens participatum: ergo dicit perfectionem, & bonitatem.

Declaratur amplius: quia creaturæ possibiles ⁴⁹ secundum Doctores gravissimos amantur à Deo, & ideo asserunt Spiritum sanctum procedere ex amore comprehensivo creaturarum possibilium; sicut Verbum diuinum procedit ex cognitione illarum, & sine controversia docent omnes Theologi, Deum libere amare relationes actus existentium, quia amare, vt ait D. Thomas, est velle bonum alicui; atqui relationibus vult existentiam, quam tribuit illis; existentia autem bonum est: ergo Deus, qui tribuit existentiam relationibus, amat illas; sed nihil amat, quod non sit bonum, & nihil amat, quod non sit bonum perfectum præcipue à rectissima, & ordinatissima voluntate diuinæ: ergo relatio, quam Deus amat, libere quoad existentiam, dicit perfectionem quoad illam.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta aduersaria solvuntur.

⁵⁰ Ad primum argumentum respondeo, concedendo maiorem, & negando minorem; ad probationem minoris dico dupliciter posse intelligi, vnam personam diuinam esse infinite perfectam, aut in ratione Dei, aut in ratione personæ; si loquatur secundum diuinitatem est infinite perfecta in omni genere entis, & sic, aut formaliter, aut eminenter continet omnem perfectionem, tam creatam, quam increatam, quia Deus continet omnem creaturam eminenter, perfectionem autem increatam continet formaliter solum si sit absoluta; si autem sit respectiva, continetur etiam eminenter in diuinitate; cum autem vnaquæque persona sit vere, & proprie Deus, & habeat vere, & proprie in se diuinitatem, vnaquæque persona continet omnem perfectionem, siue formaliter, siue eminenter; nam perfectiones absolutas omnes increatas continet vnaquæque persona formaliter, relativas autem non continet omnes formaliter, sed aliquam, vel aliquas continet formaliter, alias autem continet eminenter ratione diuinitatis, v. g. Spiritus sanctus solum continet formaliter spirationem passivam, paternitatem autem &c. continet eminenter ratione diuinitatis; contra vero pater continet formaliter paternitatem, filiationem autem, & spirationem passivam eminenter, & sic de cæteris; vnde quia hoc modo continet omnem perfectionem, vnaquæque persona dicitur infinite perfecta, quia infinite perfectum est, quod omnem perfectionem continet; sed vnaquæque persona continet omnem perfectionem, aut formaliter, aut eminenter: ergo est infinite perfecta; neque ad infinitam perfectionem requiritur, vt formaliter contineatur omnis perfectio; nam Deus non continet formaliter omnes perfectiones creaturarum, vt sunt in creaturis, quia sunt admixtæ imperfectionibus, & nihilominus Deus infinite perfectus est: ergo bene potest esse aliqua persona infinite perfecta, licet non contineat omnem perfectionem formaliter, dum tamen contineat aut formaliter, aut eminenter; Nec obstat dicere, perfectiones creatas non de-

K k k k k bere